

Poštnina plačana v gotovini!

Odmev iz Afrike

Januar 1937

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S priložo stane 15 Din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.** (Ček. štev. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), Via dell'Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, U. S. A.

Ostanimo si zvesti!

Trdno smo prepričani, da vsi, prav vsi *ostanete zvesti* našemu lepemu misijonskemu listu »Odmev iz Afrike«. Sami morate priznati, da je naš list ne samo lep, zanimiv in poceni, ampak da Vam da za skromno letno naročnino, kot noben drug list, ogromno duhovnih dobrot.

Za vse naročnike »Odmeva iz Afrike« berejo afriški misijonarji in misijonski škofje

vsako leto 500 svetih maš.

Kakšen vir prebogatih milosti za Vas in vse Vaše domače.

In potem:

Koliko gorečih molitev krščenih zamorčkov kipi vsak dan proti nebu za Vas!

Koliko hvaležnih molitev misijonarjev in misijonskih sester se dviga dnevno pred prestol Troedinega, ter kliče božjega blagoslova in varstva nad Vas!

In — ali ne čutite blagodejne pomoči služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske, ko prihaja vsako leto k Vam njen list (ona ga je ustanovila) in berete uslišanja, ki se godijo na njeno priprošnjo?

Morda tožite večkrat, da nimate nikogar, ki bi za vas molil. — Glejte, če ste naročeni na »Odmev iz Afrike« ter redno plačate malenkostno letno naročnino (če to ni mogoče takoj začetkom leta, pa vsaj v teku leta), ste lahko trdno prepričani, da molijo za Vas vsak dan stoteri in tisočeri afriški misijonarji, misijonske sestre in spreobrnjeni zamorčki.

Ker je »Odmev iz Afrike« misijonski list, blagoslovljen po treh zadnjih papežih, podpirate istočasno, kot naročnik tega lista, prelepo misijonsko delo, kar Vam bo ljubi Bog gotovo v obilni meri povrnil.

Letna naročnina »Odmeva« znaša Din 10.—

Dosmrtna naročnina »Odmeva« Din 100.—

Pridobivajte nove naročnike!

M 39254 h

Sveta noč.

V tej prečudno lepi noči
božo po poljani beli
tihó angeli leteli.

Naše misli, naše duše
božo vztrepetale
in kot lučke, drobne lučke
angele iskale.
Oj, nad poljem, tihim poljem
pesem bo vzárhčela,
naše misli, naše duše
bo sladkóst objela.

Naj nocoj nam misli tuđi
daleč tja potujejo,
kjer zamorčki bosí, lačni
sveto noč praznujejo.
Jezuščka za nje prosimo,
košček sreče jim pošljimo.

Uesele božične praznike, blagoslouljeno novo leto

želi usem misijonskim
prijateljem in dobrotnikom

Družba sv. Petra Klauerja.

*Leto božjega blagoslova v plačilo za Vaše
požrtvovalno sodelovanje pri širjenju božjega
kraljestva!*

*Leto zaupanja, neomajnega zaupanja na
Njega, ki sredi razburkanih valov samo čaka
našega klica: »Gospod, otmi nas, poginemo!«
In ukazal bo valovom s svojo vsemogočno
besedo in nastala bo velika tihota.*

*Leto dela, vztrajnega, pogumnega dela za
misijone! Vsak naj dela po svojih močeh:
z molitvijo, milodari, žrtvami!*

Bog naj tisočero vse povrne!

Novoletno voščilo misijonskega škofa.

Želim Vam in vsem sotrudnikom in sotrudnicam, ki nam tako zvesto pomagata, da Vam dodeli božje Dete Jezušček obilno milosti. Želim, da bi znali biti mi vsi otroci pred Bogom, kot je bilo božje Dete otrok pred svojim nebeškim Očetom. O, ko bi mi to popolnoma znali in razumeli!

Škof Tomaž Spreiter, benediktinec,
apostolski vikar v Eshove, Afrika.

Moj najlepši božič.

Piše Janez Devalle, misijonar Consolate, Nyeri.

Najlepši božič svojega življenja sem doživel prvo leto svojega misijonskega delovanja. In vendar mi je bil ta praznik tudi poprej vedno najlepši izmed vseh. Kdo bi pozabil tiste božične dneve prve mladosti in tisto tiho srečo v domači hiši, združeno z veseljem nad igračami in božičnimi darovi! Potem božični prazniki mojih dijaških let in prvih let mojega duhovniškega življenja! Kako so bili veseli in vzpodbudni! Ob spominih na vse to občutim dih poezije in lepote, tako da celo danes, ko te vrstice pišem, neka sladka otožnost polni moje srce. Pa noben božič ni napravil name tolikega vtisa in me tako osrečil, kot me je prva sveta noč mojega misijonskega življenja.

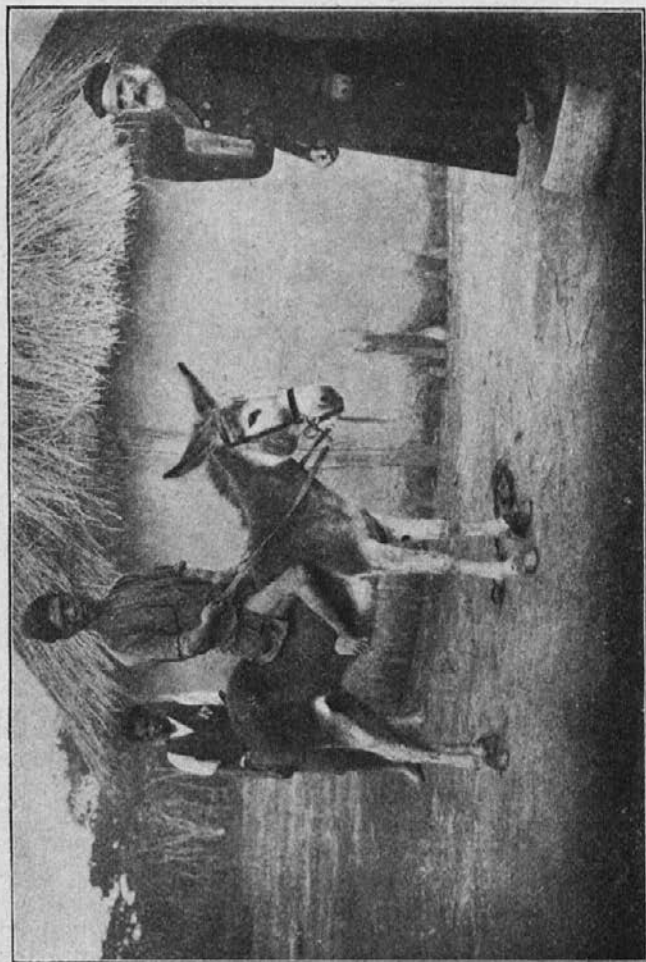
Najlepša je pač ura polnočnice. Ta večer je sicer manjkalo vsega zunanjega, kar sicer dviga razpoloženje svetega večera. Ni bilo cerkve, zavite v zlato in tkane preproge, bajno razsvetljene, ne petja in orkestra na koru. Moja cerkev je bilo široko misijonsko dvorišče. Oltar smo sestavili iz miz, stolov in zabojev in ga po možnosti okrasili. Vse skupaj je bilo revno kot nekoč v Betlehemu.

Sicer smo imeli precej veliko cerkev, vendar bi bila šla komaj tretjina vseh ljudi noter. Zato smo se zatekli kar na dvorišče.

Ampak, koliko žive vere in pobožnosti in resnične poezije je bilo tisti večer v mejah dvorišča. Namesto pozlačenega stropa in mogočnih kupol naših stolnic se je pélo zvezdnato nebo nad nami. Srebrni lunini žarki so razsvetljevali oltar in ga zavijali v mehko in blede mesečino. Ob strani pa so stražile zelene palme in pinije, torej najbolj naravni okras. Vetrič je šumel med drevesnimi vejami, da se mi je zdelo, da slišim, kako angelski prsti posegajo v strune harpe in izvablajo prečudno lepe melodije ...

Sicer pa tudi brez petja in godbe nismo bili. Dečki so peli dvoglasno mašne pesmi, da je odmevalo v tiho noč, vmes pa so posegali krepki glasovi odraslih in se stapljali v lepo harmonično celoto.

Ob zauživanju so vsi ponižno in zbrano pristopili k mizi Gospodovi. In kako prazniško so se danes oblekli vsi ti možje in žene; vse, kar so imeli doma najlepšega, so si nadeli prazniku na čast. Ko je sv. maša minila, so vsi obiskali še jaslice v cerkvi in tam molili in kaj malega darovali bodisi v denarju, bodisi v živilih. Neka stara

Glejte moje vrle zamorce! Ta siromak je hrom, pa bi tudi rad prejel svete zakramente za Božič. Na oslčku je prijezdil v misijon.

ženica je prinesla malega, v predpasnik zavitega piščanca in ga položila na oltar. Nič ni pomagalo, da mu je pri-govarjala, naj bo miren: mlado pišče je skočilo z oltarja in na veselje vseh navzočih srfotalo po cerkvi in od tu v svojo ljubo prostost.

V tukajšnjem misijonu smo letos prvič postavili bo-žične jaslice. O, da bi mogel podati vse opazke in vzklike, ki so se čuli pri tem! V ozadju se je videla Herodova palača, pa so jo nekateri imeli za paradiž, ki ga je

Zveličar zapustil in prišel stanovat v borni hlevček. Drugi so mislili, da so pastirci, piskajoči na pastirske piščalke, le služabniki sv. Treh kraljev, ki pred njimi gredo in jim pot kažejo. Pastirja s palico v roki so vsi imeli za potepuha, ki hoče nekoga napasti.

Potem ko so si vse natanko ogledali, se načudili in nagovorili, so se ljudje podali na svoje domove, da v svojih kočicah ob spominu še enkrat dožive vse te lepe stvari. Saj nekako tako je moralo biti pri srcu tudi pastircem v tisti sveti noči v Betlehemu. Še dolgo sem poslušal njih petje in glasove, ki so se izgubljali v jasno noč. Zdelo se mi je, da je vse ozračje napolnjeno s pojočimi angeli — s tistimi angeli, ki so tisto prvo noč peli Glorijo ljudem, ki so dobre volje.

O, le pojte Glorijo, vi dobri angeli, tudi nad afriškimi kraji, ki se počasi odpirajo božji milosti in luči sv. vere. Pojte pesem odrešenja tem zapuščenim ljudem. Naj se čuje vaš glas v vsako kočo, kjer Jezusa še ne poznajo! Naj razume ta glas vsako srce, ki je danes še potopljeno v temo poganstva. Slava bodi Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji... da bo skoraj en hlev in en pastir!

---

50 župnij brez tabernaklja.

Poroča p. Benedikt, trinitarec, Madagaskar.

Kako naj Vam v svojem in svojih tovarišev misijonarjev imenu izrazim zahvalo za Vaše lepo darilo, ki ste ga poslali! Bog daj Vaši Družbi obilnega blagoslova in naj bo njegova volja, da bo Vaša blagopokojna ustanoviteljica kmalu deležna časti oltarja. Spomnili ste se naših revnih misijonov navzlic krizi, ki je vedno bolj občutna in ovira ljudi v njih blagih prizadevanjih. Kriza dela tudi misijonarjem skrbi, kako bodo svoje ustanove vzdržali. Vi pa ste nam poslali mašnih intencij, ki so nam bile vse pošle. Poleg tega pa še bogat dar, ki ga prosto porabimo. Tisočkrat Bog plačaj!

Denar, ki ste ga nam poslali na prosto uporabo, bomo obrnili deloma za zidavo hišic za katehiste in njih družine, deloma pa za cerkev in misijonsko hišo v Tsiroanomandity, kjer pravkar ustanavljamo novo misijonsko postajo. To je namreč glavno mesto zahodnih krajev, potrebuje torej misijonske postaje, ker je zadnja leta tu v okolici nastalo kakih 50 manjših župnij. Te župnije ležijo predalet od glavnega misijona, da bi jih od tam mogli uprav-

ljati. Za novo postajo pa je treba veliko denarja, ki ga mi nimamo. Zato nas veseli, da bo tudi Vaša Klaverjeva družba imela velik delež pri tem, ko bomo postavili lep tabernakelj v cerkev. Iz tega tabernaklja bo kraljeval Jezus nad širono okolico, ki se raztega 450 km v daljavo.

Bog blagoslovi naš načrt in daj mnogo dobrega vsem, ki nam pri tem pomagajo!

Borno Jezusovo stanovanje, revno kot betlehemeski hlevček.

Kdo stanuje v okrogli hišici.

Dragi misijonski prijatelj: ti bi gotovo ne stanoval rad tu notri, kjer niti okna ni; luč in zrak prihajata le pri odprtih vratih. Toda ljubi Jezušček, ki si je nekoč hlevček v Betlehemu izbral za svoje bivališče, prihaja tudi v to okroglo kočico vselej, ko pride misijonar iz Ladysmitha in mašuje tu notri. To je namreč misijonarjeva kapela.

Kdo bi rad pomagal Jezusu do lepšega stanovanja?

Stara cerkev iz bambusa, nova iz kamna.

Poroča p. L. Jacobs, iz misijonske družbe Mill-Hill, prefektura Buea, Kamerun.

Ko smo l. 1927 otvorili misijon v Njinikom, je bila tu stara cerkev iz bambusa in s slamo krita. Šest mescev je še stala, potem jo je podrl vihar. Zgradili smo novo iz

Koliko časa bo še stala?

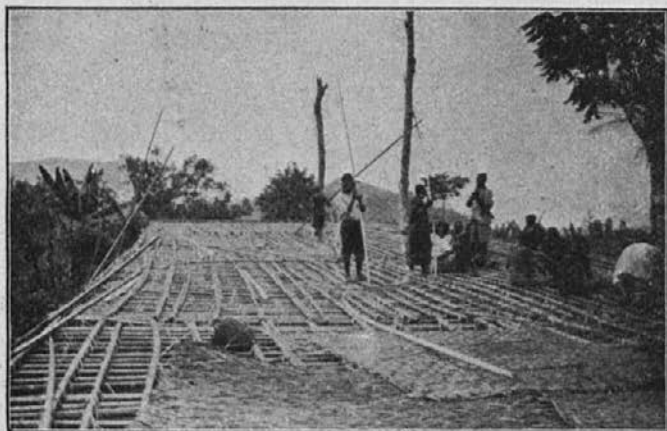
istega materiala. Po štirih letih smo jo podrli, ker sicer bi se bila sama. Zopet smo postavili novo iz bambusa. Priložena slika Vam jo kaže, kakšna je danes. Vidite, da se ne more več imenovati »cerkev«, vendar nam mora služiti kot cerkev, dokler ne dobimo druge.

Ob nedeljah so po tri sv. maše zapovrstjo, da se morejo ljudje razvrstiti za službo božjo. Sv. obhajil je take dneve 1500—1600. Na veliki četrtek, ko je bila le ena sv. maša, so se ljudje sicer stlačili v cerkev, toda otroci so se morali gnesti prav do oltarja. Ta dan je bilo 1585 sv. obhajil.

Kadar se misijon ustanavlja, zadostuje izprva vsaka kočja; ko pa se versko življenje razvije, je treba trdnejših

poslopij. Imamo trdno stanovanjsko hišo in šolo. Pred dvema letoma smo začeli zidati cerkev. Da boste vedeli, kako v Kamerunu zidamo cerkve, Vam povem, da moramo vse kar na mestu sami izdelati razen cementa in pločevine za streho. Eno uro daleč, v neki dolini, stoji že dve leti opekarna. Les je pa treba znositi dve uri daleč v kosih.

Za novo cerkev bo treba 1500 plošč pločevine in 150 sodcev cementa. Zdaj pa lahko približno izračunate, koliko nosačev bo treba. Ljudje so zelo revni, a radi pomagajo pri zidanju. Ves material, opeko, les, cement in plo-

Zamorci pletejo streho za provizorično cerkev.

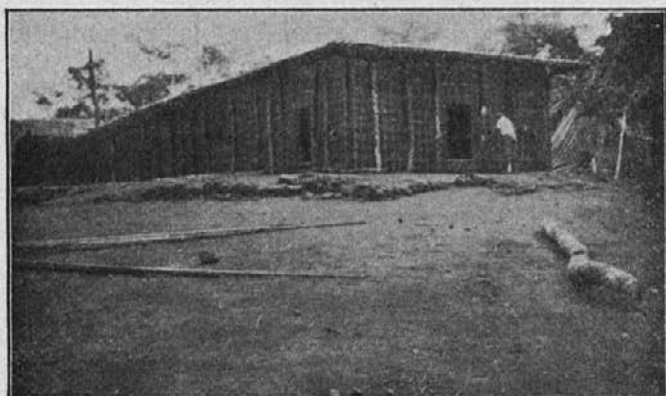
čevino znosijo zastonj na stavbni prostor. Pomagajo zidarjem in tesarjem. Tudi v denarju nekaj prispevajo, a vse premalo. Če bi Vi videli, kaj vse za cerkev žrtvujejo, bi rekli: »Ako ti reveži toliko store, moramo tudi mi po svoje pomagati, da se bo cerkev dodelala.«

Postaviti moramo cerkev za 2000 ljudi, zato potrebujemo mnogo klopi. Pred 13 leti je bilo le 50 kristjanov iz rodu Bekom, zdaj jih je 3000, a žal, še 17.000 poganov. Tudi v duhovnem oziru misijon napreduje. Mesečno je okrog 20.000 sv. obhajil, letno torej 240.000, in to že sedaj, ko je misijon star šele 10 let. Vsako leto imamo okrog 400 sv. krstov katehumenov, razen tega še 100 otrok. Ali ni to razveseljivo?

Lani se nam je dovolilo, da smemo otvoriti srednjo šolo. Iz nje bo prišlo več učencev, več učiteljev, zlasti ta-

kih, ki so od države potrjeni. Vse to bi bilo zelo razveseljivo, toda s tem so narastli tudi stroški. In to v teh časih krize in draginje! A kaj hočemo? Ali naj katehumene od-slovimo, ker denarja ni, da bi mogli katehiste plačati? Ali naj učitelje pošljemo drugam, ker jih nimamo s čim plačati? In tako bi naši otroci začeli hoditi v poganske in ne-katoliške šole?! Nikdar!

Mi vsi moramo biti misijonarji! Sicer ni vsakdo po-klican, da bi šel na tuje misijonarit, toda vsakdo lahko pomaga tistim, ki jih je Bog za to izvolil. Vsak dar hva-

Misijonska cerkva v Kamerunu.

ležno sprejmemo, pa naj bo obleka za katehiste in revne družine, ali denar za vzdrževanje misijona, šol in cerkvá.

Bodite prepričani, da bodo naši dobri kristjani za Vas molili in tudi misijonarji se Vas bomo pri sv. maši spominjali.

Vaše plačilo je obilno v nebesih.

Piše oblat sv. Frančiška Saleškega, Lüderitzbucht.

Iz srca se Vam zahvaljujem, da ste zopet mnogo poslali za domače afriške misijone v Lüderitzbucht. Kako bo nekoč Vam in Vašim zvestim sotrudnikom Bog bogato povrnil! S tem so pa tudi misijonarji potrjeni v svojem prizadevanju za misijone, ko vidijo, da se tudi drugi doma trudijo z njimi vred za rešenje duš. Saj je razumljivo, da

večna skrb za preživljanje in vzdrževanje misijona duši delo in polet misijonarja.

Reči moram, da me upanje nikdar ni zapustilo; tudi tedaj ne, ko sem se zaskrbljen vpraševal: »Ali bo šlo tako dalje?« Že eno leto redno vsak dan molimo lepo molitvico na sličici Marije Terezije. Naj bi bili vedno polni ljubezni do Boga in do bližnjega, da nas bo ta ljubezen gnala do velikih del za čast božjo in blagor duš. Tako bomo največ pripomogli, da bo Bog svojo služabnico tudi za zemlji povišal, kakor jo je gotovo v nebesih.

Sklenili smo, da bomo vsako prvo nedeljo v mesecu pri javni službi božji molili rožni venec za dobrotnike. Otroke in odrasle večkrat opominjam, naj sv. obhajilo darujejo za misijonske dobrotnike.

Zaupajoč v božjo Previdnost.

Pismo p. Coenen, iz misijonske družbe v Mill-Hill-u, misijon Nangina.

Neobhodno potrebujemo sester misijonark v Nangini, da bi vzgajale otroke krščanskih staršev in stregle bolnikom. Treba je vedeti, da so tu razširjene vsake vrste bolezni. Spalna bolezen in gobe so kar navadne. Umrljivost otrok je 75%. Nekaj moramo storiti za te reveže. Največ bi mogle storiti požrtvovalne sestre.

Pred tremi leti so mi ljudje (dotlej še pogani) zastonj dali zemljišče za misijonsko hišo za sestre. Le denarja ni, da bi se moglo pričeti z zidanjem.

Vrhovna prednica uršulink mi naznanja, da ima na razpolago sestre za Nangino, ki da so pripravljene priti, samo da bi bila zanje pripravljena mala hišica in prostor za lekarno. Odgovoril sem ji, da moji ljudje že pripravljajo opeko za tako hišo ter da sem razposlal na vse misijonske prijatelje povabilo za pomoč, in pa da trdno zaupam na božjo Previdnost, ki mi bo pomagala, da rešim to težko vprašanje.

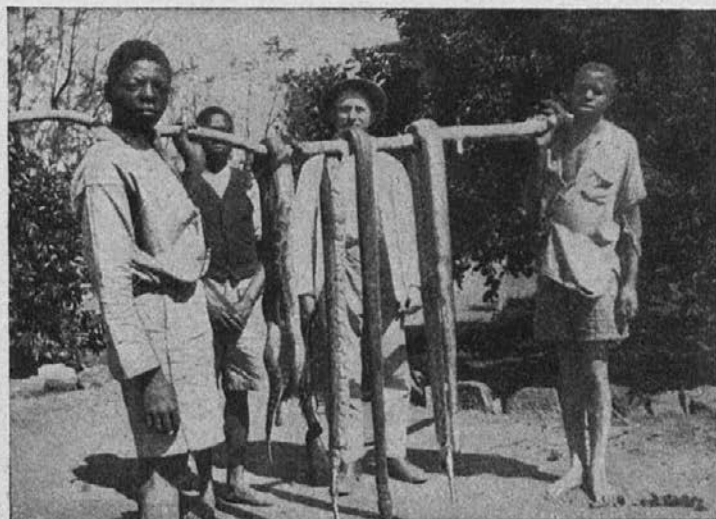
Naj bi mila prošnja misijonarjeva ganila mnogo src dobrotnikov ter jih nagnila, da bi podprli to delo v korist preprostega afriškega ljudstva. Saj je to ljudstvo podpore tudi vredno zaradi svoje neomahljive vere.

V sfiski pred levi.

Poroča p. Ferdinand, benediktinec.

V dolini Mahanje dozdam levov še ni bilo; le redko se je v tihih nočeh čulo njih mogočno rjovenje. Ta dolina ni široka, pač pa dolga; tu raste bambus, zato ni divjačine in tudi drobnice ne. Le mimogrede se ustavi kralj živali v tej dolini; kadar se namreč seli iz suhe in sončne Ruhuhu-ravnine v sosedne kraje, kjer je živina na paši. Tudi lev ima namreč to načelo, da mu je domovina tam,

Tudi kač je veliko v naših krajih. Ali jih vidite?
Te tukajle nam ne bodo več škodile.

kjer mu je bolje. Odkar pa iz misijona gonijo živino v dolino Mahanje na pašo, se levi tu večkrat pojavijo in se mudijo v okolici. Naj omenim strah, ki so ga prebivalci te doline prestali od 4. do 29. junija 1935, ki jim bo ostal za vedno v spominu.

4. junija se je nenadoma pojavila blizu naše zunanje šole v Madibiri, 5 km od misijona, tričlanska levja družina. Pri belem dnevu so na paši napadli čredo poglavarja Kacikuponga, zadavili lepo kravo in jo požrli s kostmi vred. Po tistem je bil dva dni mir; toda vsak je vedel, da smrt čaka za vsakim grmom, na polju in na vasi, ponoči in podnevi. To je bil mir pred nevihto. Ženske, ki so de-

lale na polju, so videle, da se je v grmovju nekaj rumenega premaknilo. Otroci, ki so šli v šolo, so se vrnili sredi pota; prestrašeni, kot so bili, so mislili, da se jim bo zdaj in zdaj zasvetilo nasproti dvojé zverinskih oči. Žene so si upale le v spremstvu oboroženih mož v misijon, da so mogle prodati poljske sadeže. Pa tudi drva so si upale pobirati v gozdu le v družbi svojih mož, prav tako vodo donašati iz bližnje reke. V mraku se je vse pozaprlo v svoje kočé, vrata so zaklenili z močnimi zapahi. Vso noč do jutra so po kočah kurili, da bi ostrašili zverino. Razume se, da se do belega jutra nihče ni upal iz kočé. Otroci so zagnali krik, ko je ponoči divje rjojenje pričalo, da se levi bližajo, in se je ozračje kar treslo.

Neka žena je šla o mraku k reki vodo zajemat in je nenadoma stal deset korakov pred njo lev. Zavpila je od strahu, vrgla vrč od sebe in zbežala. Med potjo je padla; pa lev k sreči ni tekel za njo, ker je bil preveč žejen in je rajši mirno pil iz reke. Ko je žena pritekla domov in vse povedala, so se zbrali vsi možje vasi Madibira pod vodstvom poglavarja Mahenge, okrog 100 mož. Sulice so se bleščale, gorjače so se križale po zraku in s petjem in vpitjem se je hrabra četa podala na lov. Dva izmed prvih sta bila oborožena z dobro nabitimi puškami. Kmalu so izsledili enega leva; oba druga sta bila odšla na rop. Ko je lev zagledal toliko ljudi pred seboj, se je prestrašil in ne vedoč, kaj bi, tolkel z repom po zemlji, da se je dvigal prah in pesek, godel in pihal v jezi, da ga motijo pri opoldanskem počitku. Vsa četa se v strahu razbeži, le oba lovca ostaneta. Ta dva splezata na neko drevo in od tu namerita orožje na leva. Toda puška se ni vžgala, ne prvič, ne drugič. Tri do štiri ure sta čakala v strahu na drevesu, šele potem sta si upala dol in domov. (Dalje.)

Hčerke Marije Terezije.

Prečastiti apostol. vikar v Nyassi, škof Guille mé, je ustanovil kongregacijo sester domačink. Prve štiri sestre nove kongregacije so napisale tako ljubko pismo naši vrhovni voditeljici, da ga hočemo našim bralcem v celoti priobčiti.

Me, ki smo prve sestre domačinke v misijonu Nyassa, Vam hočemo povedati vse, kar imamo na srcu.

Pred petimi leti je naš škof oznanil po cerkvah, da bi rad ustanovil kongregacijo sester domačink, zato da bi bile

v pomoč misijonarjem pri vzgoji deklic. Me smo se prve zglasile za sprejem v to kongregacijo. Škof je bil zadovoljen. Potem smo bile tri leta postulantinje, dve leti pa v noviciatu.

Ko smo bile v noviciatu, nam je škof razložil življenje Marije Terezije Ledóchowske, ki je ustanoviteljica Družbe sv. Petra Klaverja. Povedal nam je, kako je ona posebno ljubila afriške sužnje in podpirala vse ustanove, ki so imele namen, da bi jih suženjstva rešile. On sam je mogel s pomočjo njenih podpor 1500 sužnjev rešiti. Mnogi teh so potem umrli, a so bili poprej krščeni in tako rešeni suženjstva hudobnega duha. Zdaj so skupno s svojo dobrotnico pri ljubem Bogu v nebesih. Drugi, ki še živijo, so dobri krščanski očetje. Škof nam je povedal, da sedaj v Afriki pravimo Vaši ustanoviteljici, da je afriška mati, zato ker je Afričanom izkazala toliko dobrot. Naposled smo izvolile tudi svojo patrono in dale naši kongregaciji ime.

Ko smo čule, koliko dobrega je Marija Terezija storila našim rojakom, smo jo iz srea občudovali in smo si mislile: že na zemlji je bila svetnica; zdaj gotovo v družbi nebeških svetnikov Boga časti. In takoj smo sklenile, da naj bo »afriška mati« tudi naša Mati, naša kongregacija pa naj se imenuje kongregacija otrok Marije Terezije. Zato smo jo izvolile za varuhinjo, ker jo hočemo posnemati in ji biti večno hvaležne za vse, kar je našim staršem dobrega storila.

8. decembra smo za eno leto napravile obljubo; v srcu pa smo sklenile, da hočemo biti hčerke Marije Terezije za vedno.

Zdaj pa nič bolj ne želimo, ko da bi bila Marija Terezija Ledóchowska prišteta svetnicam. Vas pa, ki stanujete v Rimu v bližini poglavarja sv. Cerkve, prosimo prav prisrčno, pokleknite namesto nas k njegovim nogam in ga prosite, da naj ugodi čimprej naši želji. Kmalu naj razglasi, da naj se Marija Terezija časti, kot se časte svetniki, da bomo smele njeno podobo postaviti na oltar v naši kapeli. Prepričane smo, da Marija Terezija veliko premore pri Bogu. V neki devetdnevnic, ki smo jo opravile njej v čast, smo ji rekle: »Če Ti je prav, da Te izvolimo za svojo zavetnico in da se bomo imenovali Tvoje hčerke, pokaži s tem, da naša učiteljica v noviciatu, sestra Marija Akvina, ozdravi, ker je že tako dolgo bolna.«

Marija Terezija je našo prošnjo uslišala, kajti naša mati učiteljica je zopet zdrava in vsak dan prihaja v šolo.

Naposled prosimo tudi Vas, ljubljeni dobrotniki in sotrudniki Družbe sv. Petra Klaverja, molite za nas, da bi vedno ostale vredne hčerke Marije Terezije, naše patrone. Hočemo jo posnemati in tudi misijonarjem pomagati, da bodo razširjali božje kraljestvo po naših deželah.

Me, Vaše duhovne hčerke, dasi nevredne, molimo za Vas in Vas prav prisrčno pozdravljamo.

Sestra Marija Saloma, sestra Marija,
sestra Esterina, sestra Salana.

Misijonar razkazuje zamorčkom svetopisemske slike.

Srčne želje.

Piše škof Vogt, apostol. vikar, Yaunde.

Ali Vas smem prositi za šest belih štol za diakone v našem velikem semenišču? Kadar gredo k sv. obhajilu, morajo po predpisih nositi štolo.

Pa če bi imeli kaj kelihov za naše novomašnike. Kako bi jih s tem razveselili! Manjka nam tudi paramentov za mašo in za popoldansko službo božjo.

Kratka misijonska poročila.

Sestra Engelberta, misijon Kivungilo. Mati provincialka mi je pripovedovala, da je nekje v starih knjigah brala, da je prvo hišico tu pri nas sezidala pokojna grofica Ledóchowska tista leta pred vojno. Zato pa jo imamo sedaj tem rajši. Kar čutimo, kako

pokojna grofica na nas misli in za nas moli.

Prejšnji teden smo popravili šolsko hišo, ki je bila že na pol razpadla. Lepo smo jo osnažili in sedaj že služi za šolo mnogim poganskim otrokom, ki stanujejo tod okrog. Jaz sem nalepila na močan zavojni papir razne podobe iz zgodb sv. pisma, koledarjev itd. in jih obesila po šolskih stenah. Otroci in celo večji šolarji se jih ne morejo dosti nagledati. Po otrocih pridemo v stik tudi s starši. Naši delavci že prav po krščansko mislijo in se vesele, ko bodo smeli v cerkev, da jim ne bo treba pri oknih gledati na oltar.

Sestra Pavlina, misijon Emavs. že večkrat sem prigoovarjala nekemu revnemu možu, nj se izpreobrne. Prejšnji teden je obljubil, da bo v nedeljo pristopil h katehumenom, če mu pomagam, da pride do novih hlač. V petek je prišel ponje, toda sestra, ki vodi šolo za delavce, je bila oddala že vso tozadevno obleko drugam. Ubogi mož je začel tarnati, da se sedaj ne bo mogel izpreobrniti. Vse je prihitelo gledat in poslušat, kaj je. Naposled smo vendarle iztaknili nekje par hlač ter mu jih podarili. Zdaj se bo torej mogel izpreobrniti.

P. Savb, Brazzaville. Misijon Linzolo smo 1883. l. ustanovili, a

bi se brez pomoči Vaše Klaverjeve družbe ne bil mogel vzdržati. Brazzaville pa je štiri leta mlajši. Čeprav je pred nekaj leti prišel del misijona k misijonu Voka, nam je ostalo še 65 katehistov. To so naši najboljši pomočniki, vendar jim moremó mesečno dati le 10 do 15 franc. frankov, ker je naša blagajna slaba. Zato smo posebno veseli, kadar se dobi dobrotnik, ki prevzame skrb za katerega.

Naša služba božja, zlasti sveta maša, ima velik vtis na domačine. Ob praznikih pride celo veliko poganov k službi božji. Takrat je sv. maša na prostem, ker je cerkev mnogo premajhna. — Mnogo tolažbe nam napravijo tudi naši obiski po vaseh. Zvečer zakurimo kres in se zbere okrog ognja mnogo kristjanov in tudi poganov. Tu jim kažem in razlagam slike iz sv. pisma, ki ste nam jih bili poslali pred kakimi osmimi leti. (Glej sliko na str. 13.) Na ta način se seznanijo moji ljudje z življenjem Jezusa in Marije.

P. Albreht, Nangombo. Bog plačaj obilno, ker ste mi poslali motorno kolo. Ne morete si predstavljati, kakšno veselje ste mi s tem napravili. Preizkusil sem ga že na več misijonskih potih. Žaboj, v katerem je bilo kolo zloženo, mi sedaj služi v zakristiji kot omara za mašno obleko.

Kličí na glas . . .

»Bodi glasnica moje ljubezni! Kličí na glas, da te sliši ves svet, in mu povej, kako sem lačen in žejen in kako umiram od hrepenenja po tem, da bi me stvari prejemale, one pa se tako malo menijo za to! Prejemaj me ti, kolikorkrat ti je le mogoče, duhovno v spravo za tiste, ki me ne prejemajo v resnici. Način, duhovno me prejemati, moreš menjavati, moreš prav na kratko storiti, da le storiš. Ako bi bil ženin na tem, da od lakote umrje, ne bo li njegova nevesta prosila zanj miloščine? Benigna, išči mi duš, ki sv. obhajilo prejemajo.«

(Besede Jezusove sestri Benigni Konsolati.)

Uslišane molitve na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske.

sem nesrečo. Na misel mi je prišel moj ljubljani otrok Lambert, ki je pred štirimi leti izgubil življenje pod tramvajem. Na misel mi je pa prišla tudi grofica Marija Terezija, katere varstvo sem že večkrat občutil v življenju.

Ko sem ogledal vozilo, sem videl, da je za enkrat neuporabno. Pa to ni nič! Videl sem tudi, da je moja družina brez vsake poškodbe. Prilagam sliko, ki je bila posneta po nesreči. Na njej se vidi, s kakšno močjo je tramvaj v moj voz zadel. Zato se pa javno zahvalim pokojni grofici in sem prepričan, da je le njena priprošnja preprečila večjo nesrečo.

E. F. v Rimu.

Zahvalim se služabnici božji za uslišano prošnjo v neki važni sodnijski zadevi.

M. B., Ljubljana.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za srečno prestano težko operacijo. Še nadalje se ji priporočam.

M. K., Jesenice.

V neki posebni zadevi sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in sem bila takoj uslišana. Zato se ji prav iskreno zahvalim in prosim pomoči še nadalje.

M. P., Stara Lipa.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowske za uslišano prošnjo. Pošiljam obljubljeni botrinski dar za krst zamorčeka na ime »Jozef« in prosim javne objave v »Odmevu«.

K. A., Kranj.

Lepo božično darilo:

Klaverjev misijonski koledar 1937.

Cena 5 Din. Kdor naroči 10 izvodov, dobi enega v dar.

Misijonski koledarček za mladino 1937.

Cena 3 Din Kdor naroči 10 izvodov, dobi enega v dar.

Naroča se: Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ulica 1.

Mislimo, da ni potrebno ponovno poudarjati, kako lepo delo za misijone vrši tisti, ki razširja in naroča naše zanimive misijonske koledarčke.

Mladenkam, ki si izbirajo poklic.

Gospodične z višjo šolsko izobrazbo in znanjem več jezikov, ki želijo vse svoje življenje posvetiti delu za rešitev duš in čutijo v sebi poklic za redovno življenje, morejo vstopiti v misijonski zavod Družbe sv. Petra Klaverja. Starost 16—24 let.

Natančnejša pojasnila o tem poklicu vam da knjižica »Poklic pomožne misijonarke za Afriko. Cena Din 4.50. Naroča se: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.

Priporočila.

Presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Bosku, sv. Mali Tereziji, škofu Slomšku, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski: M. V. Frankolovo, za pomoč in zdravje na nogi; M. Petrovič, v neki posebni zadevi, istotako tudi M. Klemenc; A. J. Zalog, za pomoč v neki težki sodnijski zadevi in za ljubo zdravje; N. N. za spreobrnjenje bratov in v neki važni zadevi; M. R. Brežice, v več važnih zadevah; L. F. Boh. Bistrica, za ljubo zdravje; N. N. Ljubljana, za ljubi mir v družini in za spreobrnjenje neke osebe; Z. P. Vihre, v neki važni zadevi; J. S. Ljubljana, za pomoč v važni zadevi; M. Škrjanec v raznih zadevah in za božji blagoslov; A. F. za stalno službo in srečo v družini; J. M. Rovte v težkih zadevah.

Zahvale.

Presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Frančišku, sv. Antonu, sv. Mali Tereziji, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski, škofu Slomšku: M. A. Kočevje za uslišano prošnjo; R. I. Šmartno za uslišanje v važni zadevi in za dobljeno zdravje; R. R. Zagradec, za dobljeno zdravje; I. S. Goriča vas za pomoč v bolezni in se še priporoča; R. Sv. Urban za večkratno uslišanje; Francka B. za zboljšanje zdravja.

Spomin na umrle.

† Justina Pernovšek, Ljubljana. — Eliza Hrovat, Log. — Ivana Jenko, mati dveh pomožnih misijonark. — Marija Dolenc, Postojna. — Jozefa Debevc, Postojna. — Terezija Kolšek, Breg. — Ana Pelko, Brestovec. — Meta Barle. — Neža Selan, Ljubljana. — Cecilija Kerše, Poljčane.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Za najp. afriške misijone: Neimenovana iz Boh. Bistrice 145 Din.

